

РЕШЕНИЕ

№ 5060

гр. София, 25.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 11.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **3503** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс/АПК/ във връзка с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата/ЗДвП/.
Образувано е по жалба на З. К., [населено място], обл. С., общ. Столична, [улица], чрез адв. Р. – САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-001227 по чл.171 т.1 б.“А“ от ЗДвП, издадена на 21.03.2022г. от зам.началник на отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 врч чл.172 ал.1 от ЗДвП и чл. 171 т.1 б.“а“ от ЗДвП, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

Твърди се незаконосъобразност на оспорваният акт, поради липса на пълно и обективно възприятие и установяване от страна на административният орган на относимите факти по делото, материална незаконосъобразност, непропорционалност на мярката и несъответствието и с целта на закона.

Ответната страна не изразява становище по жалбата.

Прокуратурата не изпраща представител и не взема становище по делото.

С оглед твърденията на жалбоподателя, приложените в административната преписка доказателства и очертаният предмет на спора, Административен съд София-град, съобрази:

Процесната заповед за прилагане на ПАМ е издадена от компетентен орган и в

изискуемата форма и съдържание.

Във връзка с възражението за нарушение на административно-производствените правила, Върховния административен съд се е произнасял нееднократно, че „Чл. 171, т. 1, б. а ЗДвП предвижда за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се наложи принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, за когото видимо се установи, че не отговаря на медицинските или психологическите изисквания - до отпадане на основанието за това. Допустимо е мярката да бъде наложена не след извършена на водача конкретна проверка на пътя, при която да е било констатирано поведение в отклонение на психологическите изисквания, а поради постъпили сведения, включително за издадени наказателни постановления, водещи до обосновано предположение, че лицето няма психологическа годност да управлява моторно превозно средство./виж Решение № 3997 от 24.03.2014 г. на ВАС по адм. д. № 11951/2013 г., Решение № 13895 от 16.11.2017 г. на ВАС по адм. д. № 9572/2016 г. и др./

За прилагането на мярката е достатъчно видимото установяване на негодност от лица без специални знания, което е и в съответствие с целта на закона - да се осигури безопасността на движението на всички участници, Временният характер на мярката, при осигурена от закона възможност годността или негодността на лицето да бъде водач на МПС да се установени от специалисти, гарантират правото му на защита, но тъй като общественият интерес следва да бъде охранен в по-голяма степен, налагането на ПАМ предхожда тази процедура.

В този смисъл, специалният закон разписва изрично правилата досежно подлежащите на изясняване и установяване факти по делото. Органа не следва да установява реалното медицинско състояние а да обоснове надлежна констатация за видимо несъответствие с медицинските изисквания. Такива са налице по делото.поради което не следва да се приеме, че Заповедта е постановена в нарушение на административно-производствените правила.

Относно съответствието с материалният закон и видно от изложените към Заповедта мотиви, същата е обоснована с „излъчен репортаж“ по национална медия, от който е установено, че лявото око на З. К. е увредено и зрителната му способност е значително намалена, като „ видимо ирисът и зеницата са значително увредени“.

Разпоредбата на чл. 171, ал. 1, б"а" от ЗДвП намира приложение във всички случаи, когато има данни за поведение на водача, неотговарящо на определения стандарт, независимо от техния източник.

В тази връзка описаното от фактическа страна следва на приложената нормативна разпоредба от Закона.

На следващо място и съгласно текста на чл. 152а т.1 от ЗДвП, Министърът на здравеопазването съгласувано с министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията с наредба определя изискванията за физическа годност към водачите на моторни превозни средства и условията и реда за извършване на медицинските прегледи за установяване на физическата годност за водачите от различните категории. Така раздел III чл.7 и сл. от Наредба № 3 от 11.05.2011 г. за изискванията за физическа годност към водачите на моторни превозни средства и условията и реда за извършване на медицинските прегледи за установяване на

физическата годност за водачите от различните категории. По-конкретно, нормата на чл.7 ал.4 от Наредбата пряко реферира и към дължимото поведение от страна на водачите, по отношение на които е приложена ПАМ по чл.171 т.1 б.„а“ от ЗДВП.

В този смисъл следва да се приеме, че досежно физическото, здравословно състояние на водача законодателят е обърнал доказателствената тежест, като именно лицето по отношение на което е приложен процесният ПАМ следва да опровергае фактически видимо отразените в ПАМ, констатации.

В тази връзка и с Разпореждане от 21.06.2022г. по настоящето дело, съдът е указал на жалбоподателя да представи удостоверение за здравословното си състояние – в частност зрителната система, изготвено от съответният специалист. В отговор и в рамките на проведено на 11.07.2022г. съдебно заседание по делото, процесуалният представител на жалбоподателя изрично заявява, че не изпълнява посоченото разпореждане, тъй като същото е в нарушение на чл.170 от АПК и като такова е неправилно.

В този смисъл страната се е отказала от изрично предсоставена законова възможност да ангажира доказателствени средства с които да подкрепи фактически правното си твърдение. На базата на изложеното следва да се приеме, че заповедта се явява законосъобразна, респ. не са налице основания за установяване противоречие с материалният закон, като при постановяването и не са допуснати и нарушения на административно-производствените правила.

Успоредно с това и независимо от изхода на настоящият спор, жалбоподателят може да търси защита на правата си, респ. преустановителното условие при което е постановена процесната Заповед, съобразно горепосоченият ред по раздел III чл.7 и сл. от Наредба № 3 от 11.05.2011 г.

В заключение, преценката за пропорционалността на мярката, в хипотеза като настоящата, следва пряко от закона и не разкрива житейски специфики предполагащи поглед отвъд законодателното разрешение.

Успоредно с това, от данните по делото и твърденията на жалбоподателя не се установява засягане в степен надхвърляща необходимото за реализиране законовата цел, така, както повелява новелата на чл.6 АПК.

Същият извод не следва и от описаните в жалбата неудобства – „цялостна промяна на режима и затрудняване обичайните навици на семейството“. ВАС е имал възможността да се произнесе, в аналогичен контекст, приемайки, че дори да се приеме, възможността на жалбоподателя да се причинят вреди от невъзможността да управлява автомобил, то тези вреди не са нито значителни, нито труднопоправими. /в под. см. напр. Определение № 6499 от 2.05.2019 г. на ВАС по адм. д. № 3787/2019 г., VII о., Определение № 10087 от 1.07.2019 г. на ВАС по адм. д. № 7133/2019 г., VII о. и др. /. В този смисъл следва да се посочи, че същите не са и несъразмерно отвъд необходимото за постигане законовата цел.

На последно място, не е налице и твърдяното несъответствие с целта на закона. Акта преследва и е годен постигне именно законовата цел за която е предвидено издаването му, поради което същият не разкрива превратно упражняване на власт.

С оглед всичко гореизложено следва да се приеме, че процесната Заповед представлява правилен и законосъобразен акт, като оспорването срещу него се отхвърли.

С оглед своевременно направеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът счита, че такова се дължи на основание

чл.143 ал.3 АПК и съобразно нормата на чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 200лв.

Поради това и на основание чл.172 ал.2, предл.пето от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 74 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. К., гр. „Нови Искър“, обл. „С.“, общ. „Столична“, [улица] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-001227 по чл.171 т.1 б.„А“ от ЗДВП, издадена на 21.03.2022г. от зам.началник на отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

ОСЪЖДА З. К. К., ЕГН [ЕГН], гр. „Нови Искър“, обл. „С.“, общ. „Столична“, [улица] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 200лв. /двеста лева/ юрисконсулстко възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: